

[Hagen Hagensen]

Jeg har en forventning om, at det skal lykkes os at nå til bred enighed, men så må der, på samme måde som det skete i 1983, vises smidighed fra alle sider. Hvis vi vil tilstræbe hurtighed i afgørelsen af flygtningesager, må vi også sørge for, at det bliver en effektiv ordning og ikke en ordning, der bare betyder, at man i nogle sager får det klaret, mens der i langt de fleste alligevel vil være tale om den længere procedure, sådan som det vil være tilfældet efter L 201, ved, at nævnets formand plus repræsentanten for flygtningehjælpen skal med i afgørelsen, og hvis disse to ikke er enige, går det videre til det samlede nævn. Jeg tror, det ville være en dårlig løsning for alle parter, også – og det er afgørende for mig – for ansøgeren, der kommer til at gå i uvished så meget længere. Det gør han eller hun ikke, hvis man klarer tingene på den måde, som vi har foreslået. Det må uvægerlig blive en hurtig behandling, når nævnets formand, og denne alene, træffer afgørelsen.

Det betyder ikke, at nævnets formand ikke kan inddrage andre – og det vil vel navnlig være repræsentanten for flygtningehjælpen – i sine overvejelser, men det vil være urimeligt, hvis det bliver således, at der skal være to til at afgøre disse sager, der skulle være så klare, at grundlaget er i orden.

Jeg tror også, det vil være nødvendigt at fastholde, at nævnet selv må have adgang til, således som det er foreslået i L 203, at afgøre, i hvilket omfang en mundtlig forelæggelse af sagen vil være nødvendig.

Jeg har ikke blot en klar fornemmelse af, men vished for, at dér, hvor mange er indbragt under samme sag – jeg vil ikke foretage en direkte sammenligning med retssager, hvori mange kan være indblandet – foretager man ikke forelæggelse af hver enkelt sag – på ganske samme måde som i andre sager, der er ens – og jeg tror, det er meget væsentligt at slå fast, at der må være mulighed for, at man i ensartede sager, hvor grundlaget er ensartet, også med sindsro kan lade nævnet afgøre, i hvilket omfang en mundtlig forelæggelse af sagen ved ansøgeren eller den advokat, der er ham beskikket, skal finde sted.

Det er blevet sagt, at det er nødvendigt med mundtlighed i alle sager, og der er blevet draget sammenligninger med andre områder inden for retsplejen herhjemme. Jeg

tror nu nok, det er rimeligt at sige, at der i mange domstolslignende nævn netop er en ordning som den, vi synes må være den rigtige, nemlig at det er nævnet, der afgør, i hvilket omfang der skal finde mundtlig forelæggelse sted.

Må jeg så vende mig til den mulighed, der ifølge L 201 skal være for at give en midlertidig opholdstilladelse af humanitære grunde. Det er jo sagt, også af de ordførere, der står bag ved L 201, at nævnets afgørelse er endelig, og at det ikke på nogen måde er meningen at gøre justitsministeren til en ankeinstans yderligere, således at de, der nægtes asyl ved flygtningesnævnet, bare kan indbringe sagen for ministeren, og så er man stort set sikker på at få i alt fald en opholdstilladelse.

Jeg forstår, at det skal have den rene undtagelses karakter, men der kan være sager, hvor den pågældende i kraft af retten til at opholde sig her i landet, mens asylsagen behandles, har været her så længe, at dette i sig selv betyder, at den pågældende kan have vanskeligt ved at rejse til et andet land eller – om han måtte ønske det – rejse tilbage til sit hjemland. I disse særlige tilfælde kan der være grund til at have en sådan bestemmelse, men vi ønsker jo netop, at sådanne sager ikke skal opstå, derfor ønsker vi en mulighed for en hurtigere afgørelse i nævnet, og hvis nævnet kan behandle sagerne ved formanden alene, når de er åbenbart grundløse, skulle man kunne få nedbragt pukkelen af sager, der skal behandles af det samlede nævn.

Jeg er vældig tilfreds med, at man i dag stort set fra alle sider har nævnt, at man kunne opdele flygtningesnævnet, når der skal afgøres sager. Den tanke fik jeg selv, før nævnets formand gav den til kende i pressen. Jeg syntes, det var en vej frem, og sagde det da også, og jeg er glad for, at både formanden for nævnet og ordførerne her i dag går ind for den tankegang, at man, naturligvis med inddragelse af stedfortræderne i nævnet, kan instituere en behandling, der fortsat bliver ensartet, fordi den foregår inden for nævnets rammer.

Det var vist hr. Bernhard Baunsgaard, der mente, at man hellere måtte oprette et nævn yderligere, men det ville ikke være godt, for det ville kunne betyde en uensartet behandling af sagerne, hvorimod det, at man opdelte det bestående nævn og indkalder stedfor-